

עובדים חדשים

מתוך "שבועון בית היתומים"
יאנוש קורצ'אק, כתבים ט, עמ' 191-192

כך היה עד עכשיו: הילדים שלנו נקו את המלתחה – חזרו ילדי בית הספר, לכלכו, מרחו את הרצפה בבץ – אפלו לא התחשק להם לנגב את הנעלים בהכנסם. אין מה להתפלא: אף פעם לא עבדו בנקיון, הם לא יודעים איך כואבות הידיים ממים קרים כששוטפים את הרצפה, כמה קשה לסחט את הסמרטוט.

החליקו על הרצפה לשם שעשוע. אין מה להתפלא, מעולם לא מרקו את הרצפה, הם לא יודעים כמה קשה לשפשף את הרצפה בבגזין ואחר כך למרק במברשת מרוק. וגם דיו שפף בקלות דעת מי שמעולם לא הסיר כתמי דיו מקרשי הרצפה בסיבי מתכת חדים. ואת זגוגית החלון מרח באצבעותיו המלכלכות מי שמעולם לא נקה שמשות. מי שלא יודע כמה עבודה צריך להשקיע כדי לשמר על הבית נקי ומסדר ישפך מים על המדרגות.

והנה שני בנים שהולכים לבית הספר, גולדפריב ופיניקלשטיין – שניהם, מה שנקרא 'פרחים' – טפלו ומרקו את רצפת הכיתה הראשונה של הבנים לראשונה בחייהם. ועוד הם מבקשים לעזר למרק את רצפות אולם הבלויים ואת הרצפות בכיתות.

אנחנו מקדמים בברכה את העובדים החדשים ומשתוקקים שהנסיון יצלח.

נכון ששניהם פרחים וצריך להודות שמקנו חשש בלבנו שמא יתחילו להשתולל בשעת העבודה – מפני שהעבודה לא סובלת השתוללות. אנחנו חוששים שאולי רק בפעם הראשונה שעשעה אותם העבודה החדשה.

בינתים אנחנו מודים לשניהם מקרב לב.

